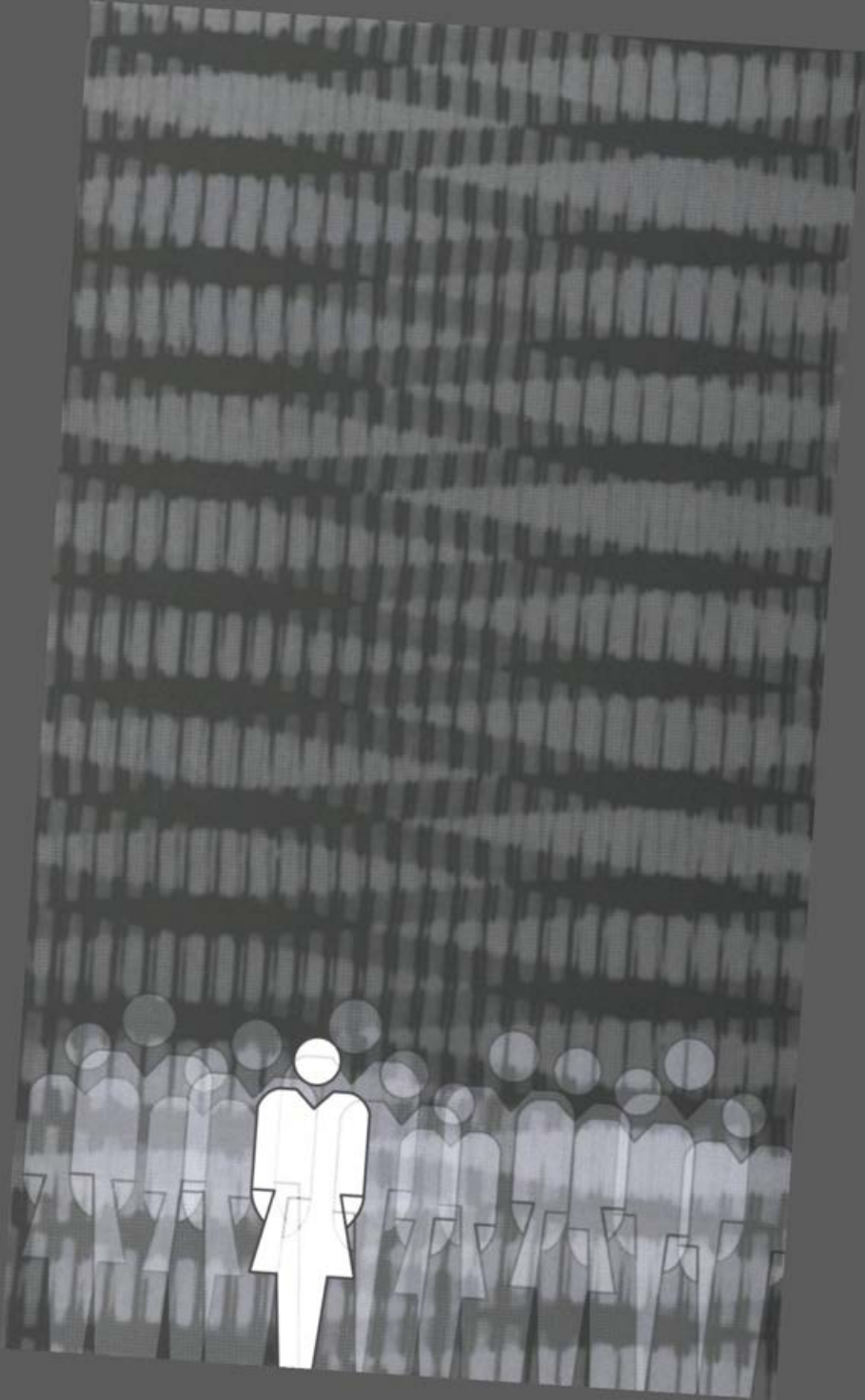

KAJ NAM JE POMENIL ŠŠK – VELIKO!

Povzetek:

Avtorica v članku obrača liste v knjigi življenja nazaj, leta, desetletja, in – mestoma nostalgичno – opisuje Šaleški študentski klub, ki je takratni generaciji v prvi vrsti pomenil prostor oz. priložnost za srečanja, hkrati pa je svoje člane in simpatizerje razvijal kulturno in politično, pomagal krepiti zdrav duh v od študija izmučenih telesih in študentom neredko omogočil bivanje v naravi. Članek med številnimi projekti izpostavi predvsem taborjenje v Ribnem in študentsko četo, ki je bila organizirana v okviru Teritorialne obrambe Velenje.

KAJ NAM JE POMENIL ŠŠK – VELIKO!

Tam proti koncu leta sem med elektronsko pošto našla nezna-
ni naslov Kladnik, le kdo je to? Da pripravljajo študentje ne-
kaj o zgodovini in pomenu Šaleškega študentskega kluba, je
pisalo, in da iščejo tiste, ki so tako ali drugače »pisali«
njego-vo zgodovino ... Ma kje je že to, sem si rekla, nekaj obljui-
bila, potem pa spomine pozabila obujati. Pa tudi čas ni bil
pravi zanje, saj je bila realnost moževa bolezen, pa kup ob-
veznosti v službi ... In potem se je nekega dne, že v novem
letu, v moji službi dobesedno 'nacrtala' Ana. Hecno, verjet-
no sva se že kdaj srečali na filozofski fakulteti, pa nisva ve-
deli za 'skupne korenine'. Zanimivo pa tudi, da se do sedaj
nihče ni spomnil, da bi nas 'stare korenine' mogoče enkrat
spravil na kup; že res, da smo se nekako našli na 30-letnici
delovanja Gimnazije Velenje, vendar ne vsi, pa tudi – prvi akti-
visti študentskega kluba so hodili še na celjsko gimnazijo...

In potem začneš obračati liste v knjigi življenja nazaj, leta,
desetletja (no, ne bodimo preveč malenkostni, saj smo v
srcu še mladi!). Spomini na gimnazijska leta so še vedno
zelo živi, saj se s sošolci še vedno občasno srečamo. Tisti,
ki smo šolanje nadaljevali, smo se kasneje srečevali tudi pri
aktivnostih Šaleškega študentskega kluba. Eni smo bili si-
cer bolj 'delavni' in smo skrbeli za program, drugi so pa
program z veseljem 'konzumirali', zlasti ko je bil na pro-
gramu kakšen pasulj pri teritorialcih ali pečene klobase na
taboru v Ribnem.

Moji stiki s Šaleškim študentskim klubom so se začeli že v gim-
nazijskih letih, ko sem si pri Našem času včasih s kakšnim
prispevkom prislužila kakšen honorarček, seveda je 'obve-
ščanje javnosti' ostalo moja naloga tudi med časom študija
(da ne bi družbi s študijem na takratni FSPN kar tako kradla
denarja). V času mojega 'mandata' (poleg tajniških poslov
sem pač delala skoraj vse, kar si je izmislil takratni pred-
sednik Pero oz. Peter Rebernik) je bila dejavnost študent-
skega kluba zelo razvejana – prisotni smo bili tako na 'do-
mačem terenu' kot v kraju študija, t.j. Ljubljani in Mariboru.

Mi smo taboru v Ribnem jemali sp

Šaleški študentski klub nam je pomenil prostor oz. priložnost za srečanja (v Ljubljani so bili posvečeni prostori pri Šestici, Lovcu in Pod skalco – ampak prosim, vedno je bilo najprej delo, šele potem hrana in tekoče zadeve), nas razvijal kulturno (le kdo bi pozabil nastop Poldeta Bibiča, mislim, da je bilo pri Lovcu) in politično (komunizem se je zdel vsaj

Šaleški študentski klub

Skrbno so se lotili dela

povezava z idejno-politično komisijo pri OK ZSMS Velenje ter družbenopolitičnim zborom občine. Ostale, že ustaljene komisije v klubu so svoje načrte dopolnile z novimi nalogami.

Resno so se lotili dela

ŠŠK-jevcí so zasedli prostor v Našem času.

tako blizu kot naše diplome), nam omogočil bivanje v naravi (delovne akcije in streljanje po okoliških hostah, izleti, pa tabori v Ribnem pri Bledu in še zlasti plazenje po rovih velenjskega rudnika in prežvekovanje rudniškega tobaka), pomagal krepiti zdrav duh v od študija izmučenih telesih ('difovci' so nas maltretirali po travnatih terenih – današnji trenerji so nekje pač morali začeti svoje kariere) itd. No, če ne omenim še legendarnih akademskih plesov, bodo kolegi rekli, da mi spomin peša.

Če bi morala izbrati dejavnost, ki mi je ostala v najlepšem spominu, bi na prvem mestu izbrala taborjenje v Ribnem. Mi

smo te tabore jemali smrtno resno, osvajali taborniške veščine, kosili travo, lupili krompir, čuvali zastavo, peli taborniško himno, se prevažali naokoli v starem vojaškem džipu ... Da se ne bi pomehkužili, nas je Sine (De Costa) go-

nil naokoli, kot bi bili kadeti na West Pointu, še sreča, da je s seboj vedno pripeljal ogromno črno mrcino (takšno iz filma Sreča na vrvi) – 'kuža' nam je polepšal vsak

dan znova. Le paziti je bilo treba, da te ni od same ljubezni utopil s svojo slino. In prav zanimivo, kako človeku ostanejo v spominu neke podrobnosti, namreč, nižje ob Savi je bil tabor ljubljanskega odreda Beli bober. 'Močvirniki' so nam naravnost parali živce, saj so nam noč za nočjo poskušali ukrasti zastavo. Pa smo jim enkrat nastavili pravo mino – ob drog smo privezali Sinetovega kosmatinca in se potem zvijali od smeha, ko je le-ta sredi noči ljubeznivo položil šape na ramena sovražnega obiskovalca, ki se mu je verjetno prikazal sam grizli. Nepozabna je bila tudi hrana, ki sta jo kuhala in cvrla zakonca Krušič (Janeza še danes ne pozabim spomniti na tiste gurmanske čase).

Druga stvar, ki je ni mogoče pozabiti, je prav gotovo študentska četa, ki je bila organizirana v okviru Teritorialne obrambe Velenje. Čisto ta prave uniforme smo imeli, obvladali streljanje, 'puzanje', stradanje, šotorjenje, stražo, 'lozinke', spanje na skednjih, pohode v hudem mrazu in zimi (npr. iz Vitanja na Graško goro) itd. Na vseh vajah TO in raznih mitingih smo seveda aktivno sodelovali, 'streljali' drug drugega namesto sovražnika, se ponoči skrili globoko v koruzo, ker nas je bilo na straži strah, pojedli na litre vojaškega pasulja in se tudi radi nastavljali pred fotografske objektivne (cena slave, pač). Posebej zabavne so bile vaje, ko so nas aktivci iz TO poskušali naučiti nekaterih vojaških veščin. Bili smo zelo spretni in racionalni, saj smo legendarno puško 'mavzarco' razstavili v rekordnem času in jo tudi sestavili nazaj, le vedno so nam ostali 'rezervni deli'z. Ko smo na strelišču vadili streljanje, so okoliški kmetje že nekaj dni prej

kosili travo, lupili krompir, čuvali za

razglasili alarm, kajti namesto v tarče, so naši metki tavalili visoko po bukvah in smrekah. Učili smo se streljati tudi s 'težko artilerijo'. Polkovnik (vsaj mislim, da je imel takšen čin) Bojadžijevski je imel nalogo, da nas nauči streljati s tromblonom. Tresse so se nam uniforme, ko smo gledali orožje na njegovih ramenih. Pouk je potekal nekako takole: »Važno je, da se nogama močno ukopljete. Oružje vrlo dobro naslonite na ramena, da vam jih ono ne slomi. Onda nanišajte – evo, tamo je ono visoko drvo od smreke. Nanišajte pravo na nju, nišajte još malo, pa zadržite vazduh i – puca-te!« Varuhi narave naj bodo kar pomirjeni, ne Boja-džijevski ne mi nismo zadeli niti enega cilja, da pa je kdo po strelu pristal na zadnji plati, ker tromblona ni dobro držal, je čista resnica.

Dobra volja sredi snežnega meteža na vrhu Graške gore. Pohod po poteh XIV. divizije. Na sliki: Melita V. Ambrožič in Gustl Jeriha (1977 ali 1978).

Toliko. Veliko lepih spominov me veže na Šaleški študentski klub in lepo bi bilo, da se s kolegi nekoč spet srečamo in malce podoživimo tista leta. Mnogo koristnega smo naredili, pa k sreči tudi kakšno lumparijo in neumnost. Študentski klub nas je povezoval in nam dajal določeno varnost, škoda le, da so študentska leta minila tako hitro!